

MỘT CHUYẾN THĂM TẾT

BỒ TÙNG MA

Cẩm Sơn là một trong những xã hẻo lánh và nghèo nhất nước.

Từ khi trực thuộc thành phố nó cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu. Nó cách trung tâm thành phố chừng 20 km, không xa lắm, nhưng từ trung tâm thành phố đến xã người ta phải vượt qua một

ngọn đồi cao, một bãi tha ma và một cây cầu cũ kỹ, nên ít ai muốn bèn mắng đến. Vả lại xã cũng chẳng có gì hấp dẫn khiến người ta phải tốn công, tốn tiền và mất thì giờ lặn lội đến đây. Phong cảnh thì trơ trụi, quán xá thì lèo tèo với những đồ ăn tẻ hại. Vì nó nghèo kinh niên từ thuở mới thành lập, thêm nạn cường hào ác bá, nên dân trong xã có truyền thống... bất mãn, nhiều người đi làm cách mạng, quốc gia có, cộng sản có.

Ông Bí thư Thành ủy Chung Đình Thế là người gốc gác xã này. Họ Chung Đình là dân ngụ cư, nghĩa là ông tổ của họ này đến sau ông tổ các họ khác như Trần Văn, Trương Hữu, Nguyễn Phú. Ông tổ họ Trần là họ lớn đến đầu tiên, cất cho ông tổ họ Chung Đình một miếng đất để lập nghiệp.

Vậy mà ngày nay họ Chung Đình lại là họ "quý tộc" trong xã.

"Anh ở Cẩm Sơn hả? Có biết Chung Đình Thế không?"

"Sao lại không. Tôi họ Chung Đình mà"

Người trả lời hãnh diện trả lời, có cảm tưởng như ai cũng chú ý đến mình sau câu trả lời đó, còn trong lòng họ nghĩ thế nào, ghét hay thương, anh ta không cần biết. Dù sao anh ta thấy mình nên nói rõ thêm, đồng thời cũng nên khiêm nhường một chút để khỏi bị chê là khoe khoang:

"Bà con gần chớ, nhưng ai có phần nấy, có ai nhờ vả ai đâu".

Trải qua một cơn hạn hán, đất ruộng trong xã cứng như được trét bằng xi-măng, nứt nẻ thành rãnh như những giao thông hào tí

hon, rồi đến một cơn lũ, dân nghèo thêm. Một số người phải vào trung tâm thành phố làm ăn... may. Vài cô gái trẻ đi đâu đó, làm những nghề gì không ai biết được, khi về xã chơi, người nào cũng má phấn môi son, ăn nói mắt dạy gấp mười lần.

Chung Thị Đồi tức bà Sáu Đồi, một người dân trong xã, ngược lại với cái tên cứng cộm của mình, không muốn thay đổi, không đi đâu cả, không biết bao cấp là gì, cũng không biết cái gì gọi là đổi mới tư duy. Thời chiến tranh cũng như thời bình, một mảnh đất, một mái tranh đối với chị là đủ. Ông tổ của Sáu Đồi sống dậy, thấy ngôi nhà của chị, mảnh đất của chị, cũng biết ngay đây là bất động sản của đứa cháu. Mấy thế kỷ trước nó ra sao thì nay nó cũng y như vậy. Nó chẳng có gì để phải bị tiêu thổ kháng chiến hay chiến tranh tàn phá.

Nó đã "tiêu thổ" và "tàn phá" sẵn rồi.

Cũng như tuổi tác của chị, hồi 20 tuổi cũng na ná như bây giờ, 55. Sáu Đồi đã già sắn cách đây 35 năm rồi. Vậy mà chị cũng có chồng hồi 23 tuổi, một anh bộ đội địa phương cùng quê. Chỉ sáu tháng sau khi lấy nhau, Sáu Đồi đã sinh một đứa con gái bụ bẫm.

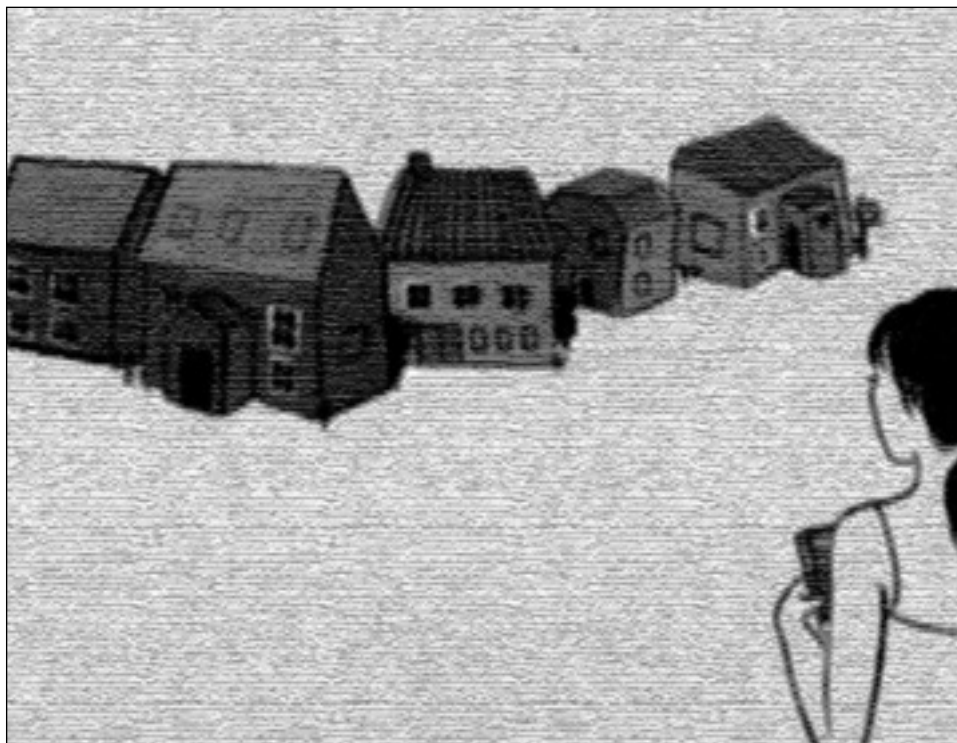
Người ta nói hai người đã có "quan hệ" trước. Thật ra không phải vậy. Số là một đêm không trăng sao họ Sáu Đồi đã bị một người đàn ông "mò" lúc đang ngủ một mình trong nhà. Lúc đó dĩ nhiên chị thức dậy ngay, nhưng rồi nằm yên... Chị không biết chính xác anh ta là ai, chỉ đoán là một anh bộ đội. Hôm đó có hơn trăm anh bộ đội chia nhau ở trong nhà chị và các nhà chung quanh. Chị mang thai ba tháng trước khi lấy chồng.

Sau khi lấy nhau, chồng chị được giải ngũ vì thương tật. Anh thương binh này không bị một vết thương nào cả. Anh bị một loại bệnh mà tiếng địa phương gọi là ghẻ hờm, nên được giải ngũ. Mụn ghẻ gần bằng khu chén. Mụn này vừa hết thì mụn khác mọc lên, không bấp chân này thì cũng bấp chân kia, chảy mủ, hôi hám. Người ta nói những mụn ghẻ này chỉ là một. Nó tái sinh.

Sống với nhau chưa được bao lâu, Sáu Đồi phát hiện chồng có nhiều cái "lạ" như lưỡi biếng, dờ dáy, dờ hơi. Sau cùng chị phát hiện thêm một cái "lạ" nữa nơi chồng mà chị không thể chấp nhận được trong thời buổi khó khăn: hư ăn. Có của ngon vật lạ gì anh đều giấu kỹ, đem ra bãi tha ma, một nơi hẻo lánh nhất, ăn một mình. Vì vậy Sáu Đồi chia tay với chồng không bao lâu trước khi anh ta ra nằm nghĩa trang. Đứa con gái Sáu Đồi, con Thêm, mới 16 mà trông như 20, nổi tiếng đẹp nhất xã.

Nó đua đòi bạn bè ra thành phố làm gì đó, khi trở về giao cho Sáu Đồi nuôi một đứa con gái mới sinh rồi lại đi. Nay đứa bé đã 16 tuổi.

Hai giờ chiều mồng ba Tết, một đoàn ô-tô con 8 chiếc đủ màu chạy vào đậu trong sân trụ sở ủy ban nhân dân xã. Một đoàn người, đàn ông có, đàn bà có, ăn mặc đẹp đẽ xuống xe đi vào trong hội trường của xã. Họ ở trong đó chừng một tiếng đồng hồ rồi đi ra, trên tay người nào cũng có những gói quà màu sắc sặc sỡ. Họ chia nhau đến các gia đình thương binh liệt sĩ. Đặc biệt có hai người đàn ông không

mang quà, đi theo ông Thanh, chủ tịch xã, dừng bước trước cổng nhà bà Sáu Đổi.

Ông Thanh đi vào nhà, nói lớn:

"Chị Sáu có nhà không? Thành ủy đến thăm"

Bà Sáu Đổi đang dọn dẹp nhà cửa phía sau, vội

chạy ra phía trước:

"Dạ chào anh ! Anh nói... thành... gì?"

Tuy mới 55 tuổi nhưng bà đã lãng tai. Ông Thanh bực mình, "xi" một tiếng, đi ra cổng mời hai người đàn ông kia vào nhà. Bà Sáu Đổi không biết hai người kia là ai, nhưng thấy họ hồng hào, béo tốt, biết ngay là "thứ dữ", bèn khoác vội cái áo mới vào người.

Ông chủ tịch xã nói:

"Đây là đồng chí bí thư thành ủy, đây là đồng chí bí thư huyện ủy."

Bây giờ bà Sáu Đổi mới nghe rõ. Bà biết ngay đây là ông Chung Đình Thế, còn ông bí thư huyện ủy tên gì bà quên mất. Bà lúng túng, không biết nói thế nào cho phải phép. Bà chỉ biết "ồ" một tiếng, rồi lười lười lại. Chưa bao giờ bà thấy hai cái tay của bà thừa như lúc này.

Bà chạy xuống bếp, lãng xăng nấu nước, pha trà. Bà không quên đem bộ ấm chén mới mua ra kỳ cọ trước khi pha nước cho khách.

Bà người tự nhiên ngồi nơi chiếc bàn tre. Liên đó một người từ ngoài cổng vào nhà, để một gói quà trên bàn rồi đi ra. Ông bí thư thành ủy lên tiếng:

"Thay mặt đảng và nhà nước, chúc chị Năm Mới Thắng Lợi Mới. Có chút quà biếu gia đình."

Rồi ông hỏi thêm đủ chuyện về đời sống, về con cháu. Ông có vẻ cởi mở, dễ tánh hơn ông bí thư huyện ủy. Bà Sáu Đổi cảm thấy tự nhiên hơn. Bà ngồi bệt xuống đất, tìm câu trả lời, nhưng thấy ông Thế đang nói chuyện gì đó với ông chủ tịch xã nên bà im lặng. Ông bí thư huyện ủy chỉ chiếc ghế trống bảo bà ngồi. Nhưng bà Sáu Đổi vẫn ngồi dưới đất, trở mắt nhìn ông bí thư thành ủy. Bà thấy ông lạ lùng như người cõi trên.

Tuy ông là người có chút họ hàng và cùng quê với bà, nhưng ông thoát ly đi ra bắc ngay từ hồi còn rất trẻ.

Sực nhớ chuyện gì, bà đứng dậy đi ra sân. Bà nhìn quanh, rồi gọi lớn:

"Cúc Đen! Cúc Đen ơi! Mấy ở đâu?" Bà gọi đứa cháu ngoại gái đang đi chơi đâu đó. "Cúc Đen ơi là Cúc Đen! Ba hôn chín vía mây, Cúc Đen. Mây trôi sông lạc chợ ở đâu thì về gấp"

Bà quen miệng gọi đứa cháu theo kiểu như vậy mỗi khi cần nó về nhà gấp. Bà gọi như vậy thì tiếng gọi mới lớn được. Lại nữa, bà tin rằng gọi như vậy, "hôn" nó sẽ thúc hối cái "xác" ham chơi của nó về nhà nhanh hơn.

Bà ông khách phá lên cười. Bà Sáu Đổi cũng ngây ngô cười theo.

Lát sau một đứa gái nhỏ con, đen thui như cột nhà cháy, tóc vàng hoe vì bị phơi nắng, chạy vào cổng. Không ai tưởng tượng nó đã 16 tuổi.

Bà Sáu Đổi lấy cái chổi cau phang vào mông

nó mấy cái:

"Đi bắt con gà mái tơ. Mau lên!"

Đưa con gái lắc đầu quây quây:

"Không! Không!"

"Con chết bầm. Mấy có đi không?"

Bà túm áo lôi nó ra vườn sau, rồi lãng xăng đi vào nhà:

"Không mấy khi mấy... anh đến chơi. Xin mời dùng cơm."

"Bày vẽ! Thăm chị và ngồi nghỉ mệt một chút thôi. Nước trà được rồi" - Cả ba cùng lên tiếng.

"Nói là cơm nhưng cháo. Nấu cháo gà mau lắm"

Bà người lại từ chối. Ông bí thư thành ủy đứng dậy nhưng rồi ngồi xuống:

"Thôi, được. Nhưng nhớ đừng bày vẽ lời thôi nghe"

Con Cúc Đen vừa cựa cổ gà vừa khóc. Nó cựa cổ gà mà cảm thấy như đang cựa cổ nó. Con gà này là của riêng nó. Nó tưởng sau Tết con gà này đã thoát chết, không ngờ lại chết oan như thế này. Thật là tai bay vạ gió. Vốn liếng nó có ba con gà. Nó nuôi gà để lấy trứng đem ra chợ bán. Trứng mà nó còn không dám ăn huống chi thịt gà. Vậy mà dùng một cái, ba người lạ đến nuốt trọn con gà của nó.

Một lát sau cháo gà được mang lên. Ba người bảo bà Sáu Đổi cùng ngồi ăn cho vui. Bà "ăn cho vui" thật. Bà húp từng muỗng cháo cho có lệ, nhường cho khách ăn. Bà nhìn ba ông lãnh đạo ăn cháo, lòng cảm thấy hạnh phúc và hãnh diện. Ôi chao! Cả đời mình, cả đời họ, để gì mấy ông lãnh đạo này ăn con gà của mình, vậy mà đứa cháu ngoại chết bầm cứ tiếc của. Đồ thứ con nít ngu, giống y như thằng cha nó.

Bà kín đáo nhìn cách ăn uống của hai ông bí thư. Thật là sang trọng. Coi họ gấp thịt gà kìa. Ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại ở vị trí một phần ba đôi đũa kể từ phía trên. Các ngón tay mập và trắng trẻo. Bà chợt nhớ lại cách cầm đũa của chồng bà, thật là dơ dáy, giống như cầm chày đâm tiêu. Bà nghĩ dù cho mấy vị lãnh đạo này ở lại nhà bà, ăn cả trăm con gà, bà cũng vui lòng, nói gì một con.

Ông Bí thư Thành ủy Chung Đình Thế vừa ăn vừa nhìn lên bàn thờ, trên đó đặt ba tấm hình, hai hình khá lớn của ông bà thân sinh bà Sáu Đổi và một hình của chồng bà. Ông như được sống lại khoảng thời gian trên 35 năm về trước. Ông còn nhớ nhiều lần ông bí mật tiếp xúc với cha mẹ Sáu Đổi để nhờ mua thuốc tây. Hồi đó Sáu Đổi đang ở với người cô ruột trong thành phố. Rồi ông nhớ lại một đêm mùa hè năm 1975. Chính đêm hôm đó, ông đã "mò" Sáu Đổi. Ông theo đại đội đóng quân trong vườn nhà chị. Nửa đêm khát nước quá, ông vào bếp tìm nước uống. Đêm 29 âm lịch trời tối như mực và nóng như lửa. Ông đi nhằm vào phòng Sáu Đổi. Ngọn đèn dầu hỏa lờ mờ nhưng cũng đủ sáng cho ông thấy chị đang nằm tênh hênh dưới đất, quần xắn lên tới bẹn, áo không cài khuy.

Cầm lòng không đậu, ông toan làm càn; nhưng vốn người mưu lược, ông vội tắt đèn, khép cửa phòng, trở về chỗ mình, suy nghĩ thiệt hơn. Ông biết chắc chỉ có một mình Sáu Đổi ở nhà. Ông linh cảm Sáu Đổi sẽ không chống cự; nhưng nếu

chống cự, ông sẽ chuồn nhanh ra cái cửa sau dành cho lối xuống hầm tránh pháo kích. Ông nghĩ vậy mà rồi từ bỏ ý định, tiếp tục ngủ. Nhưng hề nhắm mắt là thân thể gằn như loã lồ của chị lại hiện ra.

Lửa dục bốc lên quá mãnh liệt sau bao năm thiếu vắng phụ nữ, ông ngồi dậy đi vào bếp, lách mình qua phòng Sáu Đổi, khoá trái cửa lại và ôm lấy chị. Ông thấy chị thức dậy rồi nằm yên... Dù chị vẫn còn con gái nhưng ông nhận thấy chị rất "sẵn sàng việc đó". Bây giờ nhớ lại ông vẫn còn sợ, thấy mình quá hồ đồ làm một việc nguy hiểm hơn cả lèn vào phòng tuyến địch. May mà chị đã đồng loã với người "mò" mình và hoàn toàn không biết người đó là ai.

Khi nghe tin Sáu Đổi sinh một đứa con gái bụ bẫm sau khi lấy chồng sáu tháng, ông tin chắc đứa bé đó là con ông. Tình cờ thấy đứa con gái đó một lần khi về thăm quê, ông không còn nghi ngờ gì nữa. Nó chính là con ông.

Hôm nay ông đã dàn cảnh để người ta đưa ông đến đây. Ông đã chỉ thị xuống dưới sắp xếp cho ông thăm một gia đình liệt sĩ neo đơn và nghèo nhất, gần trụ sở xã nhất để ông khỏi đi bộ xa vì trong người ông hơi mệt. Vốn rất đa nghi, ông muốn đến đây xem "động tĩnh" ra sao. Ông thấy đứa cháu ngoại và thấy "người tình" mà không chút động lòng.

Ông rất mừng thấy mình đứng đưng với hai người này. Ông nhất quyết không để cho có một khe hở nào, dù nhỏ đến đâu, khiến người khác biết chuyện này. Nếu cần thiết, ông có thể làm bất cứ cái gì để giữ bí mật.

Ông bí thư huyện ủy thấy ông bí thư thành ủy Thế có vẻ dăm chiêu, cho rằng ông Thế đang nghĩ đến bảng tổng kết cuối năm gửi về trung ương vừa bị phê bình gay gắt. Riêng ông chủ tịch xã là người không sâu sắc, ruột để ngoài da, bởi vậy phước đức nhà ông to lắm, ông mới được làm chủ tịch "muôn năm". Ông vừa húp cháo vừa nói những quan hệ giữa cách mạng và nhân dân trước đây, nhân dân giúp đỡ cách mạng như thế nào.

Ông nhắc lại rằng đầu năm 1975 bộ đội đã dùng nơi đây làm bàn đạp để tiến chiếm thành

phố. Mùa hè năm 1975 một đại đội đã đóng quân tại đây trong mấy ngày. Ông đang bô bô thì bí thư thành ủy lườm ông một cái. Ông chủ tịch xã tưởng kể chuyện cũ như vậy là làm vui lòng lãnh đạo, không ngờ lãnh đạo lại có vẻ không hài lòng.

Ông không biết tại sao, chỉ đoán là tách bí thư thành ủy thâm trầm ít nói, không thích ông nói nhiều. Ông biết ông có tách xấu nói nhiều, nhưng không bỏ được. Ông rất tức... ông, chỉ muốn vả vào miệng mình mấy cái. Ông cảm thấy lo vợ vẫn, miếng da gà không có xương mà cứ mắc trong cuống họng ông.

Bữa cháo gà xong, ba người ra xe. Ông bí thư thành ủy bắt tay bà Sáu Đối:

"Đáng lẽ ở chơi lâu nhưng hôm nay chúng tôi còn đi thăm nhiều gia đình thương binh liệt sĩ nữa."

Ông vừa nói vừa xem đồng hồ tay. Thật ra ông muốn về nhà sớm để nghỉ ngơi. Bà Sáu Đối tiễn ba người ra tận cổng. Mấy đứa con nít không biết từ lúc nào bu kín cả cổng. Ông chủ tịch xã phải trờng mắt hai ba cái chúng mới chịu dạt ra hai bên cho ba người đi qua.

Bà Sáu Đối vào nhà thấy con Cúc đang đứng thút thút khóc. Bà định lấy chổi phang vào mông nó mấy cái nhưng rồi bà chỉ nói:

"Trời đất! Mấy tưởng người ta không thấy mày khóc... con gà sao. Không thì lãnh đạo còn ở chơi lâu. Sao mà ngu vậy, giống y thằng cha mày."

Bà nhìn đứa cháu gái, đã 16 mà giống như mới lên 10, ốm nhom, một tí vú cũng không có, thân

hình suông dẹt như chữ I. Bà thấy động lòng. Dù sao nó cũng từ trong... đít con gái bà rúc ra.

Con Cúc nín khóc, đến thu dọn chỗ đồ ăn thừa. Nó cảm thấy được an ủi khi nghe bà nói lãnh đạo không ở chơi lâu vì thấy nó khóc. Nó thấy nó khóc là đúng; nếu không, sẽ mất thêm một con gà.

Tin đồn ông bí thư thành ủy đến thăm bà Sáu Đối, ăn cơm chung với bà, lại còn bắt tay bà nữa, lan ra cả xã. Có người còn nói đùa ông bí thư ôm hôn bà Sáu Đối vô cùng thắm thiết, giống như ông Brezhnev ôm hôn ông Lê Duẩn ở Mạc Tư Khoa. Còn mấy người lớn tuổi trong xã, sau mấy ngày tìm hiểu, nói chuyện với nhau trong các quán nhậu.

"Ông sơ của Chung Đình Thế tức ông Trù là em chú bác ruột của ông sơ Sáu Đối, tức ông Xướng. Ông Thế thuộc chi 2, bà Sáu Đối thuộc chi 1. Như vậy ông Thế phải gọi Sáu Đối bằng chị."

"Còn bà con bên chồng Sáu Đối nữa. Chung Đình Thanh, ông nội Chung Đình Thế là em cô cậu ruột của Nguyễn Tí, chồng Sáu Đối. Vậy Chung Đình Thế phải gọi Nguyễn Tí bằng ông bác, gọi con Thêm bằng cô, gọi con Cúc Đen bằng chị. Cha Nguyễn Tí có Nguyễn Tí với bà vợ hai khi ông đã 65 tuổi."

Những lời nói này không bao lâu truyền đến tai bà Sáu Đối. Bà quên hẳn con Cúc Đen chẳng có liên hệ máu mủ gì với Nguyễn Tí cả, hăm hờ nói:

"Mày có biết bí thư thành ủy là gì của mày không?"

Con Cúc Đen ngớ mặt ra nhìn mẹ.

"Ông là em mày đó. Ngày Tết có con gà đái em mình mà cũng khóc. Người ta cười họ hàng mình thú ruột"

Con Cúc Đen chạy ra phía sau, rải mớ lúa cho hai con gà còn lại ăn. Nó chẳng có một khái niệm gì về câu nói vừa rồi của mẹ. Cha nó mà nó còn không nhớ nữa, huống chi... ông em này. Nó chỉ nghĩ đến hai con gà. Ông em Chung Đình Thế có bị tai nạn xe hơi chết dọc đường nó cũng không buồn bằng một con gà nữa bị cắt tiết.

Từ ngày ông bí thư thành ủy đến nhà mình bà Sáu Đối bắt đầu hết rụt rè mỗi khi phát biểu trước tổ nhân dân. Bà ăn nói dạn dĩ với người quen biết. Người ta đồn đái nhiều chuyện về gia đình bà. Thí dụ người ta nói con trai lớn của Bí thư Thành ủy Chung Đình Thế mẹ con gái bà là con Thêm, định đi hỏi nó làm vợ, và ông Thế đã bằng lòng.

Nghe nói, bà chỉ híp mắt cười:

"Ai nói mà hay vậy?"

Bà con gân lăm đó. Ông Thế, về phía bên tui, gọi tui bằng chị. Về phía bên chồng tui, gọi con Thêm bằng bác. Theo vai về, ông Thế gọi con Cúc Đen bằng chị đó!"

Rất may cho cả gia đình bà, bà đã quên hẳn chuyện cũ.

Chúc Mừng Năm Mới Mậu Tý 2008

TRUNG TÂM SẢN PHỤ KHOA SƠN HÀ & DIỄM CHI

B.S. Nguyễn Sơn Hà + B.S. Nguyễn Phúc Diễm Chi

TRÊN 27 NĂM KINH NGHIỆM

GIỜ LÀM VIỆC:

Thứ Hai-Thứ Sáu: 10AM-5PM

Thứ Bảy: 10AM-1PM

BÁC SĨ

NGUYỄN SƠN HÀ

* Tốt nghiệp Y Khoa Bác Sĩ Northwestern Medical School, Chicago.

* Diplomate, American Board of Internal Medicine.

* Diplomate, American Board of Obstetrics and Gynecology.

NỮ BÁC SĨ

NGUYỄN PHÚC DIỄM CHI

* Tốt nghiệp Y Khoa Bác Sĩ Northwestern Medical School, Chicago.

* Diplomate, American Board of Obstetrics and Gynecology.

CHUYÊN TRỊ:

- Thăm thai và đỡ đẻ, hiếm muộn và bệnh phụ nữ
- Mổ tử cung, bướu, nội soi.
- Sửa âm đạo. Giải phẫu tia laser.

NHẬN INSURANCE VÀ MEDICAL

**FREE
PREGNANCY TEST**

Khám thai, nhiều phương pháp
ngừa thai cho cả Nam Nữ

(cho những quý vị không đủ điều
kiện về tài chánh)

Location 1:

**14501 Magnolia Ave, Suite 103
Westminster, CA 92683**

(Góc Magnolia và Hazard)

Tel.: 714-677-0880

Location 2:

**555 E. Pacific Coast Hwy., Ste.101
Long Beach, CA 90806**

(Giữa Atlantic và Long Beach)

Tel.: 562-218-8778